

get fra det af os foreslaaede væsentlig Afvigende. Det vil erindres, at et Lovforslag, der i sit væsentligste Indhold var lig dette, blev i Rigsdagssamlingen 1879—80 forelagt i det andet Thing. Det andet Thing ændrede Forslaget ved 2den Behandling saaledes, at de tre nævnte Amtstuer i Ebeltoft, Ribe og paa Møen skulde nedlægges uden at erstattes af Filialer, og tillige vedtog man at nedlægge Kolding Oppebørselsstue. Loven kom ikke til 3die Behandling i den nævnte Rigsdagssamling, men i Samlingen 1880—81 forelagde den høitærede Finansminister atter et Forslag omtrent af samme Indhold som det første. Under Behandlingen af dette Forslag kom det andet Thing den høitærede Finansminister saa meget imøde, at man gik ind paa at oprette Filialer istedetfor de tre Amtstuer og gik ind paa at beholde Kolding Oppebørselsstue. Denne Indrømmelse fra det andet Things Side bevirkede, at den høitærede Finansminister erklærede, at Forslaget var antageligt. Men ikke desto mindre gennemførte den høitærede Minister ikke Forslaget her i dette Thing. Det forekommer mig nu, at der er liden Sandsynlighed for, at det andet Thing vil være at formaa til at gaa videre ind paa denne Indrømmelsens Bane. Jeg tror, at det er umuligt, ligesom jeg mener, at man ikke bør forlange det. Den Omstændighed, at den høitærede Finansminister dengang mødte saa stor Modstand og desuagtet, trods sin Erklæring om, at Forslaget var antageligt, ikke gennemførte det, forekom mig at tyde paa en uheldig Mangel paa Indflydelse fra den høie Regjerings Side paa Gjennemførelse af Forslag her i Forsamlingen. Naar man sammenholder den efter min Mening utilstrækkelige Indflydelse hos Regjeringen med de store Opgaver, som den høie Regjering stiller sig med Hensyn til Gjennemførelsen af Lovforslag paa forskjellige Omraader, forekommer det mig, at det sandsynlige Resultat af en fortsat Forhandling paa disse Forudsætninger kun kan blive et Spild af Tid og Kræfter og mulig endog føre til, at Lovgivningsmagtens forskjellige Afdelinger i visse Tilfælde kunne komme til at gjøre Indtryk af Diskussionsforeninger og ikke af lovgivende Forsamlinger. Jeg mener, at det er min Pligt at tyde de positive Vidbrag, jeg kan, for at forhindre Fortsættelse af Forhandlingen under de Forudsætninger, og jeg skal i dette Tilfælde gjøre det ved at stemme mod denne Lovs endelige Vedtagelse her i Thinget — medens jeg dog af Høflighed overfor den høie Regjering ikke skal stemme mod Overgangen til 3die Behandling — selvfølgelig under den Forudsætning,

at Mindretallets Ændringsforslag forkastes, og Flertallet om at vedtage det foreliggende Forslag uforandret tages til Følge.

Finansministeren (Estrup): Derksom en Paaftand blev sand ved at gjentages og atter gjentages, ja, saa er det uimodsigeligt Sandhed, at Loven af 2den Juli 1870 har bestemt, at der skal kun være een Amtstue i hver Amtsradsreds, men det har Loven jo ikke bestemt. Loven har kun bestemt, at det ved Embedsledighed, hvor der er mere end een Amtstue i en Amtsradsreds, skal overvejes og bestemmes, om den ene skal nedlægges eller ikke. Og hvorledes er denne Bestemmelse kommen ind i Loven af 2den Juli 1870? Den er jo netop kommen ind, fordi man ikke i 1870 kunde enes om at fastslaa, at der kun skulde være een Amtstue i hver Amtsradsreds, og da man ikke kunde enes om det, foretrak man istedetfor slet ingen Lov at faae iøvrigt at vedtage Loven saaledes, som man kunde enes om den, og saa lade dette Stridspunkt staa uafgjort hen, indtil der efterhaanden indtraf Balancer i de Amtsradsredse, som Striden dreiede sig om. Det er Sandheden. Altsaa, nu bagefter at paaberaabe sig her, at man i Principet allerede i 1870 havde vedtaget, at der kun skulde være een Amtstue, er ikke Sandhed, og det bliver ikke mere til Sandhed, fordi det gjentages hver Gang, disse Spørgsmaal komme frem i Rigsdagen. Det er i og for sig indlysende, at havde man i 1870 været enig om dette Princip, havde det faaet et bestemt Udtryk i Loven, det Udtryk, at disse Amtstuer skulde nedlægges, men netop fordi man ikke kunde enes derom, netop derfor kom den anden Bestemmelse ind. Spørgsmaalet er altsaa frit, ligger fuldstændig frit for til Afgjørelse uden nogen Tvang fra Loven af 2den Juli 1870. Men det kan jeg villig indrømme det ærede Medlem her ligeoverfor (H. Chr. Hansen), at i de tidligere Tilfælde, hvor Spørgsmaalet har foreligget, der er Afgjørelsen falden i den Retning, at Amtstuerne blive at nedlægge og at erstatte med Filialer. Jeg ser imidlertid ikke, at dette paa nogen Maade kan forhindre dette Thing eller det andet Thing i at fravige det Spor, som hidtil har været fulgt, naar man er kommen til den Overbevisning, at det har været uheldigt at følge dette Spor, og jeg ser ikke rettere, end at der har været anført og er anført ogsaa nu fra Udvalgsflertallets Side visse Indvendinger imod at fortsætte ad den Vej. Det forekommer mig, at der kun er Et, som vilde gjøre det forsvarligt at ombytte Amtstuerne med de mindre fuldkomne Amtstuefilialer, og det var det, at der var en væsentlig Bepaa-